

אצ"ל יעמוד במרכז סרט חדש על הטרור, שממשלת הונגריה פרשה ממנו וממשלת צרפת שותפה בו עם ישראלים

ושוב: תליית שני הסר ג'נטיים

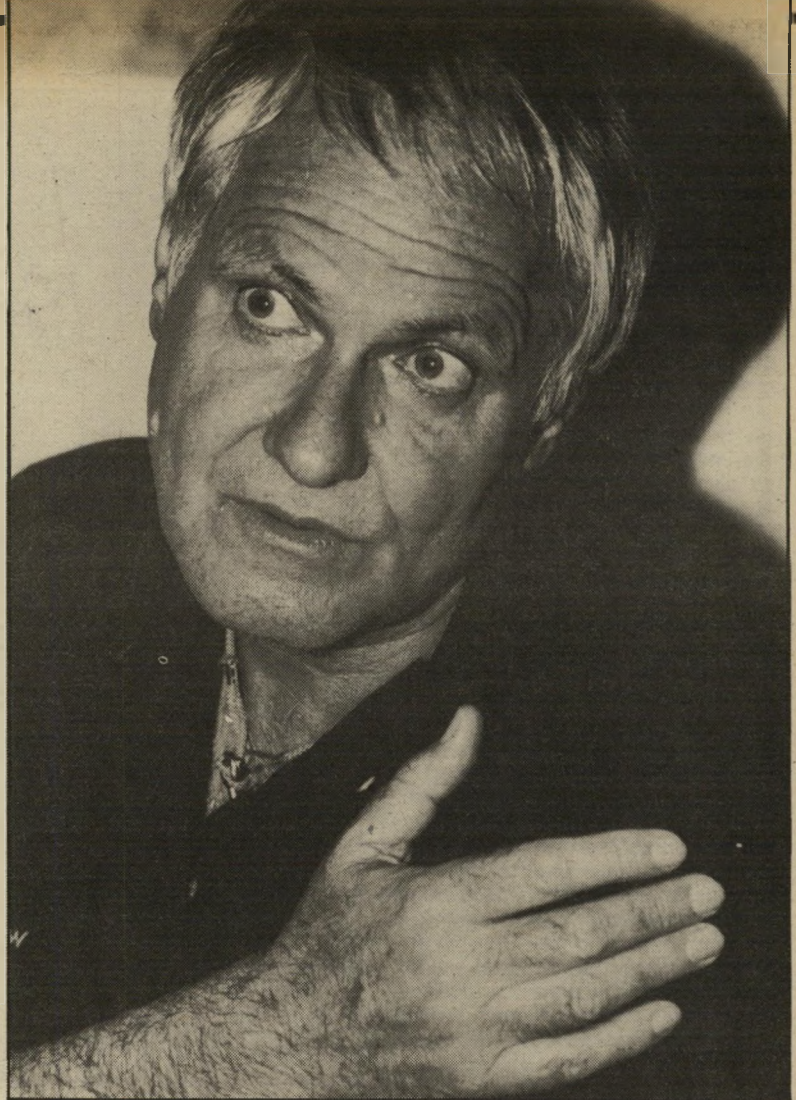
כבית הבן הוא כבר צלם ידוע, שעשה כמה מן הסרטים של אמו, מארתה מסארוש (אשתו הקודמת של יאנצ'ו), אולם זאת הפעם הראשונה שהוא עובד עם אביו. הוא היה נרגש ועצבני למדי, מחייך היום הבימאי, אבל הכל הסתדר על הצד הטוב ביותר.

לישראל הגיע כל הצוות לשבוע הצילומים האחרון של הסרט, אחרי חודשים בצרפת. מה פיתאום מצלמים סרט שכל עלילתו בישראל, רווקא על אדמת צרפת? "למען האמת", מודה המפיקה ז'ולי, "אילו היה לנו יותר זמן להכין את הסרט ביחד, היינו מתכננים את הצילומים אחרת. אבל כאשר השותפים הישראליים הציגו טרפו, כל תוכנית הצילומים היתה כבר מוכנה, ולא רצינו להתחיל הכל מהתחלה." ואילו

מבקר הקולנוע של היומון הקאהירי, על שיתוף-פעולה של מדינה סוציאליסטית בסרט על האצ"ל. ככל מיקרה, בשל סיבות טכניות פרשו ההונגרים. ומה שמור במיוחד, טוענת המפיקה: הם פרשו ברגע האחרון.

תגובתו של לאנג לא איחרה לבוא. הוא ביטל את הסיוע הכספי שהבטיח לשני סרטים הונגריים, שעמדו לצלם בצרפת, ואילו אוולין ז'ולי יצאה מיד לחפש שותפים חדשים.

בפסטיבל-הסרטים בקאן באה הישועה. ערן ולבנון ראו מודעה שבה הודיעה המפיקה כי היא מחפשת שותפים, והציעו את עצמם. במהירות מסחררת, יחסית למקובל בעולם הקולנוע, סוכמו התנאים והסרט יצא לדרך. אבל עוד לא הגיע אל המנוחה והנחלה.

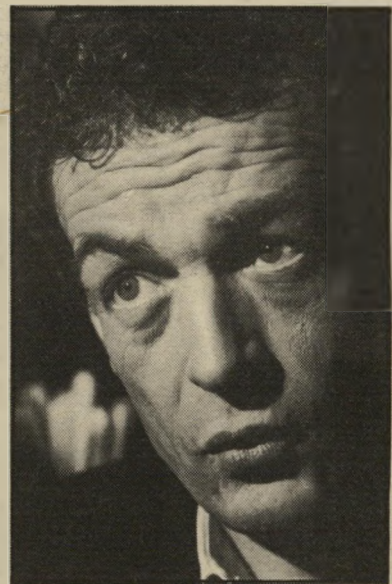

בימאי אורח יאנצ'ו

ההונגרים פרשו ברגע האחרון

עם זהותו הלאומית, ואילו ההונגרים שמחו להיכנס לשותפות עם צרפת, כאשר הבסיס הוא ספר של סופר שנוגד בהונגריה. הכל סוכם בעליפה ובכתב, כאשר לפתע הודיעו ההונגרים שהם פורשים מכל העניין. הנימוק הרישמי: הסרט עשוי להתפרש כתמיכה בטרור.

מתי מותר להרוג? כאן מגיע תורה של העלילה: מרובר בתא של מחתרת האצ"ל, המתכוון לתלות בני-ערובה ברייטיים, אם האני גלים יוציאו להורג את שבויי המחתרת שבידיהם. הסיפור מתרכז ברמות הצעיר שצריך להוציא להורג את בני-הערובה, והלבטים הפנימיים שלו המתרכזים בשאלה: מתי מותר להרוג, איך הופך קורבן לרוצח ומה היא ההצדקה של כל זה. סופו של הסרט הוא רחיה מחלטת של הטרור, כאשר הגיבור מודה כי

ליאוטאר כאיש-אצ"ל השחקן שבר את ידו

ביקורת אינה מחבבת יותר את הכי לרית יניל. הם עושים סרטים מיסחריים, כויל הזול, סרטים שאולי מצליחים בקופה אבל אינם מצליחים אצל הביקורת: הפנימיות, חסמבה וגונבי הסוסים, ועוד כיוצא בזה. סרט אחר בכל זאת עורר עניין. היה זה אדמה חמה. אבל הוא היה כישלון קופתי גמור, והם חזרו לסדרם.

עכשיו יצטרפו המבקרים לנשוך את לשונם. כי הסרט שמפיקים בימים אלה דורון ערן ועוד לבנון, כשותפים מלאים, חתום עליידי הבימאי הידוע והמכובד ביותר של הונגריה, מיקלוש יאנצ'ו. הסרט מבוסס על השחור, הרומן הראשון של אלי ויזל, ושתי החיבור הצרפתי, ז'אק לאנג, העניק לו את תמיכתו המלאה (מחצית ההשקעה היא הצרפתית). ועוד יותר מזה, השר אפילו יוצא למלחמות בגלל הסרט הזה.

במקור זו נועדה להיות הפקה משותפת בין צרפת והונגריה. מצד אחד, לאנג ראה ביאנצ'ו את אחד היוצרים המהוללים שהממשלה הצרפתית חייבת לעודד את יצירתו, ללא קשר

שר לאנג וידידה (קארולין ממונאקו) הצרפתים הענישו את ההונגרים

יאנצ'ו מוסיף, שהסרט מתרחש ממילא, בחלקו הגדול, בתוך הבית שבו מוחזקים בני-הערובה, ולכן אין זה משנה היכן מצלמים אותו. צילומי-החוץ תוכננו ממילא להתבצע בישראל, ויאנצ'ו היה בישראל עוד בחודש פברואר, כדי לחפש את האתרים המתאימים לכך. הוא השלים את החיפוש בשני הימים האחרונים של השבוע הקודם, כדי שיוכל לצאת לשרה ביום הראשון.

מלבד ליאוטאר ויורק, מופיעים עוד בסרט קריסטין בזאסון, אחת השחקניות העולות בקולנוע הצרפתי (היא הופיעה בסרטו האחרון של אנטוניוניו, שלא הוצג עדיין בארץ). היא מגלמת את דמותה של קריינית במחתרת. כלומר שגאולה כהן תזכה בבתי-דמות קולנר עית נוספת, אחרי חנה אזולאי, שגילמה אותה בזעם ותהילה.

יש בסרט שחקן צעיר בשם רד'ף מיט' רוביצה שנוגד באלבניה, ועוד שחקן בשם אווריקיאן, שהוא ארמני במוצאו.

היא מודעת למציאות. השחר לא יהיה, כנראה, שיתוף-פעולה הדיפעמי בין יניל למפיקה אוולין ז'ולי. סרט נוסף, לפי הצוואה של אלי ויזל, מתוכנן לתחילת החורף, והפעם, מבטיחה המפיקה, מאחר שיש להם זמן, יתכננו הרבה יותר מימצילום בישראל. זאת, כמוכח, בתנאי שנוכל לעמוד ביוקר-המחיה המפולפל מאוד שיש לכם כאן. היא מוסיפה. אוולין ז'ולי מודעת למציאות הישראלית, כי לבר מהיותה רעייתו של סרן ז'ולי, עורך היומון השמאלני ליברסיון, יש לה מישהא בישראל — אם ואחות.

מפיקים לבנון וערן הישראלים נכנסו לעסק

הבן עוזר לאב. אחרי שבוע של צילומים שבר את ידו אחד משני כוכבי הסרט, הצרפתי פיליפ ליאוטאר (הכוכב השני הוא מייקל יורק הבריטי), וצריך היה להפסיק את העבודה לארבעה שבועות. בזמן הזה נאלץ הצלם, ראל קוטאר — מי שצילם את רוב סרטי-גוראר — לפרוש, כי הבטיח כבר לעבוד בסרט אחר. כאשר החלה העבודה מחדש, היו קצת חריקות, אבל בינתיים יבא יאנצ'ו מהונגריה את בנו, מיקלוש ג'וניור, כדי שיעזור בצילום.

ברגע שהרג את בני-הערובה, הוא בעצם הרג את עצמו.

אליבא דמפיקת הסרט, אוולין ז'ולי, אין כאן שום צל של תמיכה בטרור. הסיבות להתנגדות הן אחרות ושונות. אולי אנטי-שמיות, אולי חשש ממעורבות ישירה בסרט שיצולם בישראל, בשעה שעדיין אין יחסים דיפלומטיים בין שתי המדינות. אולי החרדה מפני האח הגדול שבמזרח, ואולי כתבה שהופיעה באל-ארהאם, שבה מחה הכותב,